

Тема номера: Світ рукотворний

РЕДАКЦІЯ VERBUM

3 ЛИПНЯ 2019

Шановні читачі! Улітку ми зустрічатимемося не щотижня, як зазвичай, а раз на два тижні. Утім, у відпочинковому режимі теж не бракуватиме важливих тем і глибоких роздумів від наших авторів.

Фото: Barnimages

У цьому номері «Вербуму» пропонуємо придивитися до того, що створене й виплекане людськими руками. Наша редакційна робота полягає здебільшого в тому, щоб читати й писати тексти, проте ми чудово розуміємо, що це тільки невеличка частина життя. Варто пам'ятати

про речі, які ще можна робити руками, крім натискання на комп'ютерну клавіатуру.

Богдана Матіяш замислюється про те, як потрібна письменникам – і загалом людям, що працюють здебільшого інтелектуально, – ручна робота, яка дозволяє зануритися в матеріальність світу, відчувати його, справжній, на дотик. «Микола Воробйов працює в селі на городі, вирощує огірки й часник. Тарас Прохасько на балконі час від часу садить перці й готує просту, але тим смачнішу їжу. Маріанна Кіяновська плете чудові сукні». І коли осмислити такі дії, то виявляється, що робіння чогось руками може бути не менш творчим актом, ніж письмо.

У наступних двох текстах пропонуємо доторкнутися до безпосереднього досвіду майстрів. Павло Карашкевич, який уже колись розповідав про історію вітражів, тепер знайомить із технікою їх створення. Вітражі асоціюються насамперед із середньовічним сакральним мистецтвом, та сьогодні – з правильним обладнанням і пам'ятаючи про техніку безпеки – їх можна спробувати виготовити навіть удома. Проте навіть найкрасивіше зібране зображення залишиться просто шматком скла, якщо не поєднати його зі світлом. І саме завдяки нерозривному зв'язку з сонячним світлом вітражі досі здатні єднати людину з природою, дедалі менш доступною та зрозумілою в наші часи.

Із гончарем Павлом Сахном, засновником компанії майстрів-керамістів «Sakhno Art», ми спілкувалися про роботу з глиною, нічну працю, народні ремесла й відчуття спільноти. «Якщо взяти два сусідні гончарські села – чи одне село, де було двоє гончарів, – то виявиться, що саме там розвиток ремесла був найяскравіший. Бо вони становили одне для одного конкуренцію й намагалися зробити краще»; а крім конкуренції, є ще й взаємна підтримка, постійний обмін досвідом і робочими секретами. Що більше майстрів спілкується між собою, то краще для самого гончарського – чи будь-якого – мистецтва.

В останньому тексті випуску Галина Помилуйко розповідає про відновлення в сучасних західноєвропейських монастирях однієї ремісничої традиції – пивоваріння. Вона пов'язує витоки чернечого броварства з основним принципом уставу бенедиктинського ордену, «Ora et labora»: особа, яка полишила гамір світу, мусила «не лише присвятити себе постійній молитві, а й фізично працювати, забезпечуючи монастир усім необхідним». Одним із напрямків такої праці стало пивоваріння, і сьогодні парадоксально виявляється, що саме з його допомогою ченці здатні відвернути увагу людей від мирських речей.

